

det. I Västerlandet äro körbanor och vägar bäst i och omkring städerna — i Sinkiang och Kansu är det en hugsvalelse att från kulturbältena med deras bevattningskanaler, halsbrytande broar, vallar och översvämmade vägar komma ut i öknen, där marken icke förstörts av människohand. Den bit av vår väg som nu återstod, blott några få kilometer, blev i sanning rik på sensationer och effektfulla dunkla tavlor i ett kolmörker, som till en del skingrades av en vägvisares fackla.

Våra dragare plumsade genom vattnet, som skvalpade kring deras ben. Ibland fastnade de i den mjuka dyn och hade all möda att åter komma loss. Kärrorna på sina två höga hjul kränga och vicka från höger till vänster och hota ofta att kantra. Vi nå de första gårdarna, där hundar skälla och gamla träd skymta fram som spöken ur dunklet. Fackelskenet speglar sig i vattenytan och upplyser omgivningarna svagt.

På sin återfärd i förrgår hade lastbilen ramponerat två av de murkna träbroar, vilka leda över ett par större kanaler. Bilen hade dock kommit över utan axelbrott. Den ena bron hade bristfälligt blivit istånd-satt, men i den andra gapade ännu ett stort svart hål. Kung, Chen och våra båda tjänare, som åkte i den första kärran, körde dock på. Med ett väldigt brak gled det ena hjulet ned i hålet till axeln — tur att ingen av de åkande kastades i kanalen! Hästarna spändes ifrån och med förenade krafter lyckades det att få upp kärran och rulla den från bron.